

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

19 декември 2013 година *

„Съдебно сътрудничество по граждански и търговски дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Членове 27, 33 и 71 — Висящ процес — Признаване и изпълнение на решенията — Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) — Член 31, параграф 2 — Правила за съвместно съществуване — Регресен иск — Отрицателен установителен иск — Решение по отрицателен установителен иск“

По дело C-452/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht Krefeld (Германия) с акт от 10 септември 2012 г., постъпил в Съда на 9 октомври 2012 г., в рамките на производство по дело

Nipponkoa Insurance Co. (Europe) Ltd

срещу

Inter-Zuid Transport BV,

в присъствието на:

DTC Surhuisterveen BV,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Ilešič, председател на състав, С. G. Fernlund, А. Ó Caoimh, С. Toader (докладчик) и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 септември 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Nipponkoa Insurance Co. (Europe) Ltd, от T. Pünder, Rechtsanwalt,

— за Inter-Zuid Transport BV, от J.P. Eckoldt и C.P. ten Bruggencate, advocaten,

* Език на производството: немски.

- за DTC Surhuisterveen BV, от D. A. Nickelsen, Rechtsanwalt, както и от J. Van Blaaderen и A. J. W. Spijker, advocaten,
- за германското правителство, от T. Henze, J. Kemper и F. Wannek, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes и S. Duarte Afonso, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от M. Wilderspin и W. Bogensberger, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 71 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Nipponkoa Insurance Co. (Europe) Ltd (наричано по-нататък „Nipponkoa Insurance“) и Inter-Zuid Transport BV (наричано по-нататък „Inter-Zuid Transport“) относно плащането на обезщетение в размер на 500 000 EUR за вреди, претърпени във връзка с международен автомобилен превоз на стоки.

Правна уредба

Регламент № 44/2001

- 3 Съображение 1 от Регламент № 44/2001 гласи:

„Общността си е поставила за цел поддържане и развитие на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, в което се гарантира свободното движение на хора. С оглед постепенното създаване на такова пространство, Общността следва да приеме, наред с друго, и мерки във връзка със сътрудничеството в областта на правосъдието по граждански дела, които мерки са необходими за стабилното функциониране на вътрешния пазар“.

- 4 Съображение 6 от този регламент гласи:

„С оглед постигане на целта за свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела е необходимо и подходящо правилата, приложими по отношение на компетентността и признаването и изпълнението на съдебни решения, да се регламентират с правен акт на Общността, който е със задължителна сила и се прилага пряко“.

5 Съображения 11, 12 и 15—17 от посочения регламент уточняват:

„(11) Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации [...]“.

(12) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и [спора] или с оглед да се улесни доброто упражняване на правосъдие.

[...]

(15) В интерес на хармоничното упражняване на правосъдие е необходимо да се минимизира възможността от едновременни производства и да се гарантира, че в две държави членки няма да се произнасят противоречащи си съдебни решения. [...]“

(16) Взаимното доверие в упражняването на правосъдие в Общността оправдава съдебни решения, които са постановени в държава членка, да бъдат автоматично признавани без нуждата от някаква процедура, освен в случаите на оспорване.

(17) По силата на същия принцип на взаимно доверие трябва да бъде ефективна и бърза процедурата за превръщането на едно съдебно решение, което е постановено в една държава членка, в изпълняемо в друга. [...]“.

6 Съображение 25 от същия регламент гласи следното:

„Спазването на международните задължения, по които са страни държавите членки, означава, че настоящият регламент не засяга договори във връзка със специални въпроси, по които са страни държавите членки“.

7 Съгласно член 1, параграфи 1 и 2 от Регламент № 44/2001:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по специално, данъчни, митнически или административни дела.

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

- а) гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на физически лица, имуществени права, произтичащи от брачни правоотношения, завещания и наследяване;
- б) производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;
- в) социално осигуряване;
- г) арбитраж“.

- 8 Член 27 от посочения регламент, който е част от раздел 9, озаглавен „Висящ процес (lis pendens) — свързани искове“, от глава II, озаглавена „Компетентност“, предвижда:

„1. Когато дела с един и същ предмет, [на същото основание] и между същите страни са [образувани] в съдилищата на различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

2. Когато бъде установ[ена] компетентността на първия сезиран съд, всеки друг съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

- 9 Член 32 от същия регламент, който е част от глава III, озаглавена „Признаване и изпълнение“, предвижда:

„За целите на настоящия регламент „съдебно решение“ означава всяко съдебно решение, постановено от съд или правораздавателен орган на държава членка, както и да се нарича съдебното решение, включително декрет, разпореждане, решение или заповед за изпълнение, както и определянето на разноските от служител на съда“.

- 10 Член 33 от Регламент № 44/2001, който е част от раздел 1, озаглавен „Признаване“, от глава III, гласи:

„1. Съдебно решение, което е постановено в държава членка, се признава в другата държава членка, без да се изисква каквато и да е специална процедура.

2. Всяка заинтересувана страна, която изисква признаването на съдебно решение като основен въпрос при един спор, може в съответствие с процедурите, установени в раздели 2 и 3 от настоящата глава, да поиска решение, с което да се признае съдебното решение.

3. Ако изходът на дело в съд на държава членка зависи от произнасянето по инцидентно възникнал въпрос за признаване, този съд е компетентен по отношение на този въпрос“.

- 11 Член 71 от този регламент, който е част от глава VII, озаглавена „Връзка с други документи“, предвижда:

„1. Настоящият регламент не засяга действието на конвенции, по които са страни държавите членки и които във връзка със специфични области уреждат компетентността или признаването и изпълнението на съдебни решения.

2. С цел да се осигури еднакво тълкуване, параграф 1 се прилага по следния начин:

- а) настоящият регламент не пречи съд на държава членка, която е страна по конвенция, отнасяща се до специфична област, да се признае за компетентен по отношение на тази конвенция, дори когато ответникът е с местоживее в друга държава членка, която не е страна по тази конвенция. Сезираният съд прилага, във всички случаи, член 26 от настоящия регламент;
- б) съдебни решения, постановени в държава членка от съд, който се е признал за компетентен по отношение на конвенция, засягаща специфична област, се признават и изпълняват в другите държави членки в съответствие с настоящия регламент.

Когато конвенцията относно специфична област, по която са страни както държавата членка по произход, така и сезираната държава членка, установява условия за признаване и изпълнение на съдебни решения, се прилагат тези условия. Във всеки случай, разпоредбите на настоящия регламент относно процедурата за признаване и изпълнение на съдебни решения, могат да бъдат приложени“.

CMR

12 Съгласно член 1, параграф 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г. и изменена с протокол, подписан в Женева на 5 юли 1978 г. (наричана по-нататък „CMR“), тя се прилага „за всеки договор за автомобилен превоз на стоки с превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ [...] се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна [...] независимо от седалището и националността на страните“.

13 CMR е договорена в рамките на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Повече от 50 държави, сред които Федерална република Германия и Кралство Нидерландия, са се присъединили към CMR.

14 Член 23 от CMR гласи:

„1. Когато, съгласно разпоредбите на тази конвенция превозвачът дължи обезщетение за цялостна или частична липса, това обезщетение се изчислява според стойността на стоката на мястото и по времето, когато е била приета за превоз.

[...]

3. При всички случаи обезщетението не може да надвиши 8,33 разчетни единици за килограм бруто липсващо тегло.

4. Освен това се връщат изцяло и превозната цена, митническите сборове и другите разноски по превоза на стоката в случай на цялостна липса и пропорционално, когато има частична липса; други обезщетения не се дължат.

[...]

7. Посочената в настоящата конвенция разчетна единица е специалното право на тираж, определено от Международния валутен фонд. Посочената в параграф 3 от този член сума се превръща в националната парична единица на държавата на съда, сезиран със спора [...]

[...]“.

15 Член 29 от CMR предвижда:

„1. Превозвачът няма право да се позовава на разпоредбите на тази глава, които изключват или ограничават отговорността му или които прехвърлят тежестта на доказване, ако щетата произлиза от измама от негова страна или грешка, която според закона на сезирания съд се приравнява на измама.

2. Такова е положението и когато измамата или грешката са дело на служители на превозвача или на всякакви други лица, към услугите на които той е прибягнал, във връзка с изпълнение на превоза, когато тези лица са действали при изпълнение на своите функции. В този случай тези лица нямат право да се позовават на разпоредбите на тази глава, визирани в параграф 1, относно тяхната лична отговорност“.

16 Съгласно член 31 от CMR:

„1. За всеки спор, произтичащ от превозите, подчинени на тази конвенция, ищецът може да сезира, освен съдилищата на договарящите държави, посочени по общо съгласие на страните, още и тези на държавата, на територията на която се намира:

- а) местожителството на ответника, главното му седалище или клонът, или агенцията, чрез която е бил сключен превозният договор, или
- б) мястото, където стоката е била приета за превоз, или мястото, предвидено за доставянето ѝ,

Ищецът може да сезира само тези съдилища.

2. Когато при спор, посочен в параграф [1] от този член, тече дело пред компетентен съд съгласно този параграф или когато е било произнесено решение по този спор, не може да се предявява нов иск за същото, между същите страни, освен ако решението на съда, пред който е бил предявен първият иск, е невъзможно да бъде изпълнено в страната, където е предявен новият иск.

3. Когато при спор, посочен в параграф 1 от този член, решение на съд в договаряща страна е станало изпълнимо в тази държава, то става изпълнимо и във всички останали договарящи държави веднага след изпълнението на установените за това формалности в заинтересованата държава. Тези формалности не могат да доведат до преразглеждане на спора.

4. Разпоредбите на параграф 3 от този член се прилагат за съдебните решения, постановени с участие на страните, задочните решения и съдебните спогодби, но не се прилагат за решенията за предварително изпълнение, както и за обезщетенията за вреди и лихви, съдебни разноски срещу ищец, чийто иск е бил отхвърлен, изцяло или частично.

[...]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

17 От преюдициалното запитване и от представената в секретариата на Съда преписка по националното дело е видно, че през август 2007 г. Canon възлага на дружествата по нидерландското право Nippon Express (Nederland) BV (наричано по-нататък „Nippon Nederland“) и Nippon Express Euro Cargo BV (наричано по-нататък „Nippon Euro“) автомобилния превоз на много негови стоки от Нидерландия до Германия.

18 Nippon Euro възлага извършването на този превоз на Inter-Zuid Transport. На свой ред последното дружество поверява извършването на превоза на DTC Surhuisterveen BV (наричано по-нататък „DTC“), друг превозвач подизпълнител. В крайна сметка превозът е осъществен от Kingma, определения от DTC доставчик.

- 19 Стоката е натоварена на 22 август 2007 г. в два склада на Canon в Нидерландия и е трябвало да бъде доставена в Германия на 23 август 2007 г. След като натоварва стоката, шофьорът потегля от Амстелвен в Нидерландия на 22 август 2007 г. и пристига в стопанския обект на Canon във Вилих в Германия прекалено късно същия ден, за да я разтовари, така че оставя камиона през нощта в неохраняемия обект на получателя. През нощта част от стоката е открадната.
- 20 След като на 27 август 2007 г. Canon сезира първи търговски състав на Landgericht Krefeld (Германия) с искане за обезщетение от Nippon Nederland и Nippon Euro, със съдебна спогодба от 1 март 2010 г. двете дружества се задължават да заплатят като солидарни длъжници сумата от 500 000 EUR. Тази сума е обезщетение за вредите, претърпени през нощта на 22 срещу 23 август 2007 г.
- 21 На 29 септември 2010 г. Nipponkoa Insurance предявява пред втори търговски състав на Landgericht Krefeld регресен иск срещу Inter-Zuid Transport, за да осъди това дружество да заплати сумата от 500 000 , съответстваща на заплатеното на Canon от Nipponkoa Insurance обезщетение в качеството му на застраховател на гражданската отговорност на Nippon Nederland и Nippon Euro (наричан по-нататък „регресният иск“).
- 22 Още на 21 януари 2009 г. обаче, тоест повече от година и половина преди предявяването на регресния иск, е уважен предявеният от Inter-Zuid Transport в Нидерландия отрицателен установителен иск срещу Nippon Nederland и Nippon Euro, който се отнася до същите факти (по-нататък „решението по отрицателния установителен иск“). Според това решение, постановено от Rechtbank te Haarlem (Нидерландия) и придобило сила на пресъдено нещо от ноември 2010 г., Inter-Zuid Transport трябва да отговаря за претърпяната вреда единствено до максималния размер, предвиден в член 23 от CMR.
- 23 Nipponkoa Insurance счита, че по отношение на Inter-Zuid Transport се изпълнени условията за измама или грешка по смисъла на член 29, параграф 2 от CMR и че въпреки постановеното решение по отрицателния установителен иск Landgericht Krefeld е компетентен на основание член 31, параграф 1 от CMR да се произнесе по регресния иск, тъй като този член трябва да се тълкува самостоятелно и съгласно член 71 от Регламент № 44/2001 той има предимство пред член 27 от същия регламент.
- 24 Inter-Zuid Transport твърди, че съгласно член 27 от посочения регламент и член 31, параграф 2 от CMR производството пред Landgericht Krefeld не може да продължи поради влязлото в сила решение по установителния иск, постановено преди това в Нидерландия. Това дружество стига до извода, че във всички случаи то може да отговаря само до предвидения в член 23, параграф 3 от CMR максимален размер.
- 25 Запитващата юрисдикция споделя позицията на Inter-Zuid Transport относно придобитата от окончателното установително решение сила на пресъдено нещо и в това отношение критикува съдебната практика на Bundesgerichtshof (Германия) от неговите решения от 20 ноември 2003 г. (I ZR 102/02 и I ZR 294/02), според която, независимо от Решение на Съда от 6 декември 1994 г. по дело Taty (C-406/92, Recueil, стр. I-5439), CMR трябва да бъде тълкувана самостоятелно, така че наличието на отрицателен установителен иск — предявен от длъжника срещу кредитора пред международно компетентен съд, за да бъде постановено, че този предполагаем длъжник не е отговорен за вредата — не е пречка по-късно правоприемникът на кредитора да предяви регресен иск пред компетентната юрисдикция на друга държава, страна по CMR.
- 26 Така Landgericht Krefeld счита, че предявеният пред него регресен иск и решението по отрицателния установителен иск имат един и същ предмет, едно и също основание и са между едни и същи страни, тъй като Nipponkoa Insurance встъпва в правата на Nippon Nederland и на Nippon Euro. Поради това според Landgericht Krefeld е несъвместимо с принципите на взаимно доверие в правосъдието и за намаляване на едновременните производства при предявен

регресен иск органите на държава членка да отказват — въз основа на тълкуване на предвидена в член 71 от Регламент №2001 конвенция — да признаят решение по отрицателен установителен иск, постановено преди това със същия предмет.

- 27 Освен това според тази юрисдикция Решение от 4 май 2010 г. по дело TNT Express Nederland (C-533/08, Сборник, стр. I-4107, точка 63 и диспозитива), в което Съдът обявява, че не е компетентен да тълкува член 31 от CMR, не предопределя изхода от настоящото дело.
- 28 При тези условия Landgericht Krefeld решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Допуска ли член 71 от Регламент [№ 44/2001] напълно самостоятелното тълкуване на международна конвенция, или при прилагането на конвенцията трябва да се вземат предвид целите и принципите, залегнали в основата на този регламент?
- 2) Допуска ли член 71 от Регламент № 44/2001 тълкуване на международна конвенция, съгласно което наличието на съдебно решение по установителен иск в една държава членка не е пречка за разглеждането на предявен впоследствие осъдителен [...] иск в друга държава членка, при положение че по този въпрос конвенцията би могла да бъде тълкувана и в съответствие с член 27 от Регламента?“.

По преюдициалните въпроси

Относно компетентността на Съда

- 29 Nipponkoa Insurance и германското правителство в самото начало повдигат въпроса за компетентността на Съда, като основно изтъкват, че поставените въпроси се отнасят до тълкуването на член 31 от CMR и че Съдът не е компетентен да тълкува тази конвенция.
- 30 В това отношение без съмнение е вярно, че компетентността на Съда да извършва тълкуване в рамките на преюдициално производство, се отнася само до нормите, които са част от правото на Съюза, и че по този начин съгласно постановеното в точка 63 от Решение по дело TNT Express Nederland, посочено по-горе, Съдът не е компетентен да тълкува член 31 от CMR.
- 31 Макар обаче в посоченото по-горе Решение по дело TNT Express Nederland (точки 32 и 57) вторият поставен въпрос да се отнася до компетентността на Съда да тълкува член 31 от CMR, това не е така в главното производство.
- 32 В това отношение е достатъчно да се констатира, че видно от самия текст на поставените въпроси, те се отнасят до тълкуването на разпоредбите на правото на Съюза, а именно на Регламент № 44/2001, за което Съдът е компетентен по силата на член 267 ДФЕС.
- 33 В светлината на тези съображения следва да се приеме, че Съдът е компетентен да отговори на поставените преюдициални въпроси.

По съществото на спора

По първия въпрос

- 34 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 71 от Регламент № 44/2001 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че не допуска международна конвенция да бъде тълкувана по начин, който нарушава целите и принципите, залегнали в основата на този регламент.
- 35 Следва да се приеме, че в практиката си Съдът вече е отговорил на този въпрос.
- 36 Всъщност Съдът е постановил, че макар безспорно член 71 от посочения регламент да предвижда в областите, уредени от специални конвенции като CMR, да се прилагат тези конвенции, това не променя факта, че прилагането им не може да нарушава принципите, залегнали в основата на съдебното сътрудничество по граждански и търговски дела в рамките на Европейския съюз, като посочените в съображения 6, 11, 12 и 15—17 от същия регламент принципи на свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела, на предвидимост на компетентните юрисдикции и следователно на правна сигурност за правните субекти, на добро правораздаване, на свеждане до минимум на възможността за едновременни производства, както и на взаимно доверие в правосъдието в рамките на Съюза (вж. Решение по дело TNT Express Nederland, посочено по-горе, точка 49).
- 37 Член 71 от Регламент № 44/2001 не може да има обхват, който противоречи на принципите, залегнали в основата на правната уредба, от която той е част. Следователно този член не би могъл да се тълкува в смисъл, че в обхваната от този регламент област, като автомобилния превоз на стоки, специална конвенция като CMR може да доведе до резултати, които са по-малко благоприятни за стабилното функциониране на вътрешния пазар от резултатите, до които водят разпоредбите на посочения регламент (Решение по дело TNT Express Nederland, посочено по-горе, точка 51).
- 38 Следователно съответните разпоредби на CMR биха могли да се прилагат в рамките на Съюза само ако позволяват да се постигнат целите на свободното движение на съдебните решения по граждански и търговски дела и на взаимното доверие в правосъдието в рамките на Съюза при условия, които са поне толкова благоприятни като тези, следващи от прилагането на Регламент № 44/2001 (вж. в този смисъл Решение по дело TNT Express Nederland, посочено по-горе, точка 55).
- 39 При това положение на първия въпрос следва да се отговори, че член 71 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на международна конвенция по начин, който не осигурява при условия поне толкова благоприятни, колкото предвидените в този регламент, спазването на целите и принципите, залегнали в основата на посочения регламент.

По втория въпрос

- 40 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 71 от Регламент № 44/2001, трябва да бъде тълкуван в смисъл, че не допуска тълкуване на член 31, параграф 2 от CMR, според което отрицателен установителен иск или решение по отрицателен установителен иск в една държава членка няма същия предмет и същото основание като регресния иск, предявен в друга държава членка за същата вреда и между същите страни или техните правоприменници.

- 41 За да се отговори на този въпрос, предвид отговора на първия поставен въпрос следва да се провери дали такова тълкуване на член 31, параграф 2 от CMR би осигурило при условия поне толкова благоприятни, колкото предвидените в член 27 или в други разпоредби на Регламент № 44/2001 спазването на целите и принципите, залегнали в основата на този регламент.
- 42 В това отношение следва да се напомни, че съгласно практиката на Съда по тълкуването на член 27 от Регламент № 44/2001 иск за признаване на отговорността на ответника за вреди и за осъждането му да заплати обезщетение като разглеждания в главното производство регресен иск има едно и също основание и един и същ предмет като предявения преди това от този ответник отрицателен установителен иск да се постанови, че той не носи отговорност за посочените вреди (вж. в този смисъл Решение по дело Tatra, посочено по-горе, точка 45 и Решение от 25 октомври 2012 г. по дело Folien Fischer и Fofites, C-133/11).
- 43 В случая регресният иск пред запитващата юрисдикция е предявен, след като Rechtbank te Haarlem е постановил по смисъла на член 31, параграф 2 от CMR решение, основано на същите фактически и правни обстоятелства, между същите страни, и което съдържа отрицателна констатация.
- 44 Налага се изводът, че тълкуване на посочената разпоредба от CMR в смисъл, че този иск и това съдебно решение нямат едно и също основание и един и същ предмет, не би гарантирало при условия поне толкова благоприятни, колкото предвидените в Регламент № 44/2001, спазването на целта за свеждане до минимум на възможността за едновременни производства, която, както бе припомнено в точка 36 от настоящото решение, е една от целите и принципите, залегнали в основата на съдебното сътрудничество по граждански и търговски дела в рамките на Съюза.
- 45 В това отношение е без значение, че решението на Rechtbank te Haarlem е придобило сила на пресъдено нещо малко след предявяването на регресния иск пред запитващата юрисдикция, а именно през ноември 2010 г. според преюдициалното запитване, или, както твърди DTC в съдебното заседание, на 1 март 2011 г.
- 46 Придобитата от това решение сила на пресъдено нещо означава, че ако делото попадеше не в обхвата на CMR, а на Регламент № 44/2001, щяха да се прилагат разпоредбите на този регламент не само относно висящите дела, но и относно признаването на съдебните решения, и в частност член 33 от него.
- 47 Както обаче Съдът вече е постановил, правилата, предвидени в специалните конвенции по член 71 от Регламент № 44/2001, като правилата по член 31, параграф 2 от CMR, могат да се прилагат в рамките на Съюза само доколкото са спазени принципите на свободно движение на съдебните решения и на взаимно доверие в правосъдието, залегнали в основата на този регламент (вж. в този смисъл Решение по дело TNT Express Nederland, посочено по-горе, точка 54 и цитираната съдебна практика).
- 48 Тези принципи не биха могли да бъдат спазени при условия поне толкова благоприятни, колкото предвидените в Регламент № 44/2001, ако член 31, параграф 2 от CMR се тълкува в смисъл, че решение по отрицателен установителен иск в една държава членка няма същия предмет и същото основание като регресния иск, предявен в друга държава членка за същите вреди и между същите страни или техните правоприменници.
- 49 Предвид гореизложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 71 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на член 31, параграф 2 от CMR, според което отрицателен установителен иск или решение по отрицателен установителен иск в една държава членка няма същия предмет и същото основание като регресния иск, предявен в друга държава членка за същата вреда и между същите страни или техните правоприменници.

По съдебните разноси

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Член 71 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на международна конвенция по начин, който не осигурява при условия поне толкова благоприятни, колкото предвидените в посочения регламент, спазването на целите и на принципите, залегнали в основата на този регламент.**
- 2) **Член 71 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска тълкуване на член 31, параграф 2 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г. и изменена с протокол, подписан в Женева на 5 юли 1978 г., според което отрицателен установителен иск или решение по отрицателен установителен иск в една държава членка няма същия предмет и същото основание като регресния иск, предявен в друга държава членка за същата вреда и между същите страни или техните правоприменници.**

Подписи